

Arrest

nr. 308 855 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M. KIENDREBEOGO
Kunstlaan 50/19
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 16 juni 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. KIENDREBEOGO en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 16 juni 2024 met een vlucht afkomstig uit Lome, Togo, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*“Op 16.06.2024 om (...) uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationale Luchthaven, werd door ondergetekende, (...) de heer:
(...)”*

die de volgende nationaliteit heeft Togo wonende te [...] houder van het document Paspoort nummer (...) afgegeven te Lome op : 09.11.2021 houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...] geldig van [...] tot [...] voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...] afkomstig uit Lome met (...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een geldig paspoort van Togo en een geldige verblijfsvergunning van Nederland waarop de Franse nationaliteit vermeld staat. Volgens de Schengenreglementering moeten op beide documenten de identiteitsgegevens overeenstemmen. Betrokkene kan zelf niet aantonen dat hij nog de Franse nationaliteit bezit. Dienst Vreemdelingenzaken en LPA Brussel Nationaal hebben zelf ook contact opgenomen met de Franse en Nederlandse autoriteiten maar ook van daar kwam geen eenduidig bewijs dat betrokkene effectief (nog steeds) Fransman is. De Franse nationaliteit is dus niet aangetoond. Betrokkene reist met een Togolees paspoort en is niet in het bezit van het benodigde visum om de Schengenzone binnen te komen.

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. De middelen

2.3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 3, 5 en 6 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van machtsmisbruik.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“Attendu qu’en l’espèce, il convient de rappeler que la directive susmentionnée, en ses article 3, 5 et 6, est libellée comme suit :

« Article 3

(...)

Article 5

(...)

Article 6

(...)

Attendu qu’en l’espèce, la partie défenderesse n’a aucunement remis en cause le titre de séjour hollandais du requérant ; partant, les mentions y inscrites sont authentique, en ce compris la nationalité française du requérant.

En effet, le Pays-Bas étant un pays membre de l'UE, avait, de toute évidence, vérifié l'authenticité de la nationalité française du requérant, avant de l'inscrire sur la carte de séjour de ce dernier.

Il en résulte que, jusqu'à preuve du contraire, preuve que la partie défenderesse n'a nullement présenté, la nationalité française du requérant est établie et certifiée par la carte de séjour délivrée par les autorités hollandaises.

Il appert, pourtant en l'espèce, et ce contrairement au prescrit des articles 3, 5 et 6 de la Directive 2004/38/CE, susmentionnée, la partie défenderesse a refusé au requérant l'accès sur le territoire belge, alors qu'il est, d'une part, français de nationalité, et possède une carte de séjour hollandaise en cours de validité.

Il en résulte une violation de la Directive 2004/38/CE, dans le chef de la partie défenderesse.

Violation du principe du principe général de soin et de minutie et de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

Attendu qu'en l'espèce, il n'apparaît nulle part, dans l'acte attaqué, que la partie adverse, ait exposé comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que du principe de soin et de minutie.

En effet, elle n'a nullement relevé le fait que le requérant était lié par un contrat de travail en Hollande, et qu'il y travaillait depuis près de 12 ans.

A cet effet, son manager a envoyé un message corroborant ce qui précède. Il a écrit ceci :

« Bonne journée,

Je déclare par la présente, en tant que gérant de K. W. (NO., qu'il est en vacances depuis le 29 avril jusqu'au 5 juillet. Ma fonction est celle de Team Lead Facility Services pour Sodexo à La Haye et de manager direct de K. W. En pièces jointes, vous trouverez son contrat, son permis de séjour aux Pays-Bas et son rapport de feuilles de vacances des 4 derniers mois. Ici, vous pouvez voir les heures qu'il a prises comme feuille.

Si vous avez besoin de plus d'informations, veuillez me contacter."

(...)

Il n'est nullement mentionné également dans la décision de la partie adverse, que le requérant était en congé au Togo, et qu'il n'en était pas à sa première sortie de l'union européenne.

En effet, le requérant est familier à de tel voyage, en ce qu'il va régulièrement hors UE, pour ses vacances, et qu'il a toujours utilisé sa carte de séjour hollandais, associé à son passeport togolais. Il s'est rendu au Togo, au départ de la Hollande, en 2008, 2011, 2013, 2022 et 2024 en transitant toujours par la Belgique à l'aller comme au retour de son voyage, sans avoir été inquiété ou arrêté par les autorités belges.

A titre de rappel, « ... Le Conseil observe qu'il découle du principe général de soin et de minutie qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce... » (Arrêt CE n° 221.713 du 12 décembre 2012).

En outre, « 3.3 Le Conseil constate que la partie défenderesse qui, comme le relève le requérant en termes de requête, n'a pas pris la peine de l'interpeller sur les éléments de sa situation concrète en lien avec la durée de son séjour, son âge, son état de santé, sa situation familiale et économique, son intégration sociale et culturelle et l'intensité de ses liens avec son pays d'origine, se borne à relever, dans la motivation de sa décision que « la durée limitée de son séjour en Belgique ne permet pas de parler d'intégration sociale et culturelle et il n'a fait valoir aucun besoin spécifique de protection en raison de son âge, de son état de santé et de sa situation familiale et économique [. . .] ».

En procédant de la sorte, la partie défenderesse ne permet pas au Conseil de vérifier que la première décision attaquée a été précédée d'un examen des circonstances de la cause, ainsi que l'impose tant le devoir de minutie que l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980. Il s'ensuit qu'en n'investigant pas sur ces éléments, ... la partie défenderesse a méconnu ... le devoir de minutie, ... mais également l'article 42quater de la loi précitée, dont la violation est également invoquée en termes de requête. (Arrêt C.E. n°230.257 du 19 février 2015).

En l'espèce, la situation privée du requérant n'a aucunement été prise en compte

Que, cette attitude dans le chef de la partie adverse est constitutive de violation du principe de soin et de minutie. Il résulte en que le moyen est fondé.

Violation du principe de proportionnalité.

Attendu que, l'analyse de la proportionnalité vise, à contrôler, à l'appui de la décision attaquée, « si l'autorité administrative a pondéré les intérêts de la partie requérante et les intérêts de l'Etat belge ou s'il existe un équilibre en eux » (C.C.E., n°70.160, 18 novembre 2011) ;

Que, la justification d'une mesure disproportionnée ou non impose que le raisonnement et la motivation de la mesure fasse apparaître, pour le cas d'espèce, de part et d'autre les intérêts en jeu, et sur pied d'un étalon de mesure déterminé, l'intérêt privilégié ou considéré comme norme supérieure. (C.C.E.,

n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Attendu qu'à titre de rappel, « ... une règle d'administration prudente exige que les autorités apprécient la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative, et d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérents à son accomplissement... » (cfr. C.E., 1er avril 1996, n°58.969, inédit)

Qu'il y avait donc lieu de tenir compte du principe de proportionnalité qui est pour sa part une application du principe du raisonnable, et qui requiert qu'il existe un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet. Que ce principe du raisonnable interdit donc à l'autorité d'agir contrairement à toute raison. (CE, 27 septembre 1988, n°30.876)

Que, « ...le contrôle de proportionnalité d'une décision administrative est une question d'espèce. La proportionnalité s'apprécie selon les circonstances qui ont présidé à l'adoption de l'acte. Entrent donc en considération dans ce type de contrôle le contexte décisionnel, le type d'acte administratif, le comportement du requérant et celui de l'autorité administrative.

Le principe de proportionnalité, comme c'est d'ailleurs le cas de la notion d'erreur manifeste d'appréciation dont il est une variante, permet notamment au juge administratif de sanctionner l'administration qui utilise son pouvoir d'appréciation de manière arbitraire... ». <http://www.justiceen-ligne.be/article699.html>

En effet, le principe de proportionnalité requiert une relation d'adéquation, c'est-à-dire une relation raisonnable entre la décision et les faits qui la justifient, compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir ;

Qu'en l'espèce, le requérant a un contrat de travail en hollande, et y travaille depuis près de 12 ans. En outre, il a un titre de séjour hollandais en cours de validité, ainsi qu'une nationalité française.

Ce qui précède aurait dû pousser la partie adverse à user de plus de proportionnalité dans le cas d'espèce.

Quod non.

Il apparaît donc qu'il n'était ni nécessaire, ni vital à l'intérêt général qu'il soit maintenu en centre fermé en vue d'un renvoi.

Par ailleurs, la règle de proportionnalité suppose que, « ... parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive... » (VELU J. et ERGEC R., la Convention européenne des droits de l'homme, Bruylant, Bruxelles, 1990, n° 194; M.-A. SWARTENBROECKS, 'Les arrêtés royaux interdisant à des étrangers non C.E.E., de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements non internationaux de la Belgique?', R.D.E., 1994, n° 78, p. 301) ; Qu'en l'espèce, la mesure la moins restrictive, n'est nullement la décision de maintien en vue de renvoi lui notifiée, en ce qu'il risque à tout moment d'être renvoyé au Togo, alors qu'il devrait déjà être sur son lieu de travail au Pays -Bas.

Qu'il résulte de ce qui précède une violation du principe de proportionnalité dans le chef de la partie adverse.

Qu'il appert également un abus de pouvoir dans le chef de la partie adverse. Il en résulte que le moyen est fondé"

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift de volgende overtuigingsstukken toe:

"1- Copie de la décision attaquée

2- Mail (+ traduction) de Mme E.D.B., Chef d'équipe Sodexo et de Mme G.A, manager de la société Maersh

3- Permis de séjour du requérant

4- Contrat de travail du requérant

5- Rapport de chiffre d'affaires du requérant

6- Décision B.A.J"

2.3.2. Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt op de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, beroept zij zich in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting verder op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toegepaste wetbepaling, met name artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Het artikel 2 van de Vreemdelingenwet waarnaar in voormeld artikel wordt verwezen, luidt als volgt: *“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :*

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

2.3.4. Artikel 6.1 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders – en dat zijn weerklank vindt in de hierboven vermelde bepalingen – luidt als volgt:

“Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet: i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien; ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad , in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; (...).”

2.3.5. Het staat *in casu* niet ter betwisting dat verzoeker zich bij de grenscontrole heeft aangeboden, in het bezit van enerzijds een Togolees paspoort en anderzijds een verblijfsvergunning van Nederland, waarop de Franse nationaliteit vermeld staat. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, heeft verzoeker zich aldus aangeboden met documenten, waarop twee verschillende nationaliteiten prijken, zijnde enerzijds de Togolese nationaliteit (zoals deze blijkt uit het paspoort) en anderzijds de Franse nationaliteit (zoals deze blijkt uit de verblijfsvergunning). In deze merkt de Raad op dat verblijfsvergunningen, in tegenstelling tot een paspoort, er als dusdanig niet toe strekken iemands ware nationaliteit vast te stellen. De nationaliteit van een persoon wordt in beginsel vastgesteld aan de hand van een geldig paspoort, een identiteitskaart, een bewijs van nationaliteit, of een ander document dat uitgaat van de staat waar de persoon de nationaliteit van heeft.

2.3.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder – na te hebben vastgesteld dat verzoeker zich bij de grenscontrole aanbood met verschillende documenten, waarop verschillende nationaliteiten prijken – informatie heeft ingewonnen bij de Franse autoriteiten. Zo bevindt er zich een e-mailbericht van 16 juni 2024 gericht aan “*Interpol-Europol*”, met de vraag om zich bij de Franse autoriteiten te informeren naar de nationaliteit van verzoeker. Tevens wordt gevraagd om foto’s te voegen van de persoon zoals vermeld op de verblijfsvergunning, teneinde fraude uit te sluiten. Op dezelfde datum werd hierop een antwoord verschaft, dat luidt als volgt: *“Nous avons trouvé la trace d'une demande de carte d'identité française de monsieur W.K. en 2006 et destruction du document en 2021. Monsieur W. possède un véhicule à l' adresse (...) . Les vérifications du document de déclaration d'acquisition de la nationalité française ne pourront se faire qu' à partir de demain matin. (eigen vertaling : “We vonden een verslag van een aanvraag voor een Franse identiteitskaart van de heer W.K. in 2006 en vernietiging van het document in 2021. De heer W. bezit een voertuig op het adres (...). De verificatie van het document inzake de verklaring van de nationaliteitsverwerving, is pas morgenochtend mogelijk”).*

2.3.7. Aldus ligt de situatie voor, waar verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing noch vanwege de Franse autoriteiten, noch vanwege verzoeker een eenduidig beeld heeft verkregen omtrent de actuele nationaliteit van verzoeker. In die omstandigheden kan de Raad *prima facie* niet vaststellen dat het motief in de bestreden beslissing incorrect of onredelijk is dat verzoekers Franse nationaliteit aldus niet is aangetoond, zodat verzoeker met een Togolees paspoort reist, zonder in het bezit te

zijn van het benodigde visum om de Schengenzone binnen te komen. Evenmin berust dit motief *prima facie* op een onzorgvuldig onderzoek, gelet ook op de vaststelling dat verweerder wel degelijk stappen heeft ondernomen om de Franse autoriteiten te contacteren. Verzoeker brengt voormeld motief in de bestreden beslissing niet aan het wankelen.

2.3.8. Bovenstaande klemte eens te meer, gelet op de elementen die zich in het administratief dossier bevinden. Immers bevindt er zich in het administratief dossier een e-mailbericht van de politiedienst die gespecialiseerd is in het toezicht aan de buitengrenzen en de detectie van valse en vervalste reis- en identiteitsdocumenten dd. 18 juni 2024, waarin wordt aangegeven dat bevestiging van de Franse autoriteiten werd bekomen. Er wordt aangegeven dat verzoeker reist met frauduleus bekomen documenten, zodat wordt overgegaan tot de inbeslagname van zijn documenten. Bij voormeld e-mailbericht wordt een scan gevoegd van de Franse identiteitskaart en het Franse paspoort van de echte W.K.M., evenals van een fotovergelijking van verzoeker en de echte W.K.M. Ter terechtzitting gewezen op deze bevindingen, formuleert de raadvrouw van verzoeker geen opmerkingen. Zij stelt zich enkel de vraag in welke mate de Nederlandse verblijfsvergunning hem nog toelaat naar Nederland te reizen, maar stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad omtrent de vaststelling dat deze verblijfsvergunning is gestoeld op verzoekers frauduleus gebleken Franse nationaliteit en de vaststelling dat de politiediensten overgaan tot de inbeslagname van dit document. De enkele omstandigheid dat de Nederlandse autoriteiten een verblijfsvergunning hebben afgeleverd op basis van verzoekers voorgehouden – doch frauduleus gebleken – Franse nationaliteit, doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat verzoeker in het verleden reeds meermaals van Togo naar Nederland, met een transit via België, is gereisd.

2.3.9. Rekening houdend met het voorgaande, kan verzoeker ook niet dienstig de schending opwerpen van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoeker heeft immers *prima facie* niet aangetoond over de Franse nationaliteit te bezitten en toont aldus niet aan dat hij ressorteert onder het toepassingsgebied van voormelde richtlijn.

2.3.10. Wat betreft het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling verweerder verplicht om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. *In casu* ligt evenwel geen beslissing tot verwijdering, doch wel een beslissing tot terugdrijving voor. Alleszins wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet concreet verduidelijkt waarom het hoger belang van het kind, zijn gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand de bestreden beslissing zou verhinderen. Bij de vragenlijst afgenomen op 17 juni 2024 heeft verzoeker ook negatief geantwoord op de vraag of zijn gezondheidstoestand belemmert dat hij terugkeert naar zijn herkomstland en op de vraag of hij alhier een gezinsleven onderhoudt.

2.3.11. Verzoeker benadrukt nog dat hij reeds vele jaren werkzaam is in een Nederlands bedrijf, ter staving waarvan hij bij zijn verzoekschrift diverse stukken en verklaringen voorlegt, en dat hij dreigt zijn tewerkstelling te verliezen indien hij niet kan terugkeren naar Nederland. In deze betwist de Raad als dusdanig niet dat verzoeker reeds meerdere jaren in Nederland verblijft en aldaar is tewerkgesteld. De Raad moet evenwel vaststellen dat op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich, tegenover de Nederlandse autoriteiten en zijn Nederlandse werkgever, heeft uitgegeven als een persoon met de Franse nationaliteit, terwijl *in casu* is gebleken dat verzoeker niet de persoon is met de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Er kan dan ook *prima facie* niet redelijkerwijs ontkend worden dat *in casu* fraude in het spel is en dat verzoekers langdurig verblijf en tewerkstelling in Nederland in ernstige mate wordt aangetast door deze fraude. In een dergelijke situatie acht de Raad het *prima facie* niet onzorgvuldig, noch disproportioneel dat deze elementen – die zoals verweerder in zijn nota terecht stelt ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker het Rijk trachtte binnen te komen zonder daartoe in het bezit te zijn van de vereiste documenten – niet verder werden betrokken in de bestreden beslissing.

2.3.12. Rekening houdend met wat voorafgaat, concludeert de Raad dat verzoeker *prima facie* niet heeft aangetoond dat verweerder hem ten onrechte de toegang tot het Belgische grondgebied heeft geweigerd, onder toepassing van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekers Franse nationaliteit niet is aangetoond en verzoeker aldus reist met een Togolees paspoort, zonder in het bezit te zijn van het benodigde visum om de Schengenzone binnen te komen. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of aan te tonen dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke vaststellingen, op onzorgvuldige, op kennelijk onredelijke wijze of op disproportionele wijze tot zijn vaststellingen is gekomen.

2.3.13. Verzoeker heeft geen ernstig middel heeft aangevoerd. Bijgevolg is niet voldaan aan een van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

2.4. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient bijgevolg te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERDOODT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERDOODT	N. DENIES
-------------	-----------